

Szigetváry Ferenc doktorrá avatásának megünneplése Kőszegen a barátaival

Bechtold István verse elé – Közreadja: Grabarits István

Szigetváry Ferenc (1926–1998) gyógyszerészt 1980-ban avatták a SOTE doktorává. Feri munkásságának köszönhető a két kőszegi patikamúzeum létrehozása és működtetése. A doktorrá avatást követően Kőszegen a szokásos baráti körével megünnepezték az eseményt. Jó pipafüst, jó zamatú bor és az elmaradhatatlan photo, azaz a diavetítés tette kedveltté a kört. Innen származott a kör neve is: a „3p-2k”: a „Pipát, a piát és a photót kedvelők köre”. Azonkívül mindenkinek minden alkalommal egy újabb anekdotát kellett elmondani. Feri sziporkázó anekdotázó volt. Kodolányi János ötvösművész, Felhősi István festőművész és Bechtold István kőszegi ornitológus is tagja volt a körnek. A doktorrá avatás megünneplésére Bechtold István anekdota helyett ezzel az alkalmi verssel készült.

Újdonsült doktort avatunk mi máma
Kit nem köt gúzsba paragrafus szála.
Nem jogi doktor Ó, ki szereti a firkát,
Sercegő tollhegyről nem nyalja a tintát.
Nem ügyvéd, vagy gazdász, bírónak sem számít,
Perek nyeresével egy embert sem ámít.
Nem fogalmaz kérvényt utánozva rókát
Nem húz a fejére hófehér parókát.

Miért kapta ekkor hát a doktori címet? –
Válaszul hallgassuk tovább is a rímet!

Újdonsült doktort avatunk mi máma,
Ki nem egyszerű felcser, még kevésbé bába.
Paciens hasából nem dönti a belet,
Nem amputál lábat, nem gipszel be kezét
Nem kopogtat hátat, nem röntgenez tüdőt
Szapora pulzushoz nem méri az időt.
Nem nézi a nyelvet, sem a vérnek képét,
Senkinek sem nyomja gyomorszáját, lépét.
Nem vizsgál gyereket, rút vörhenytől tarkát,
Hálapénzért Ő nem tartja a markát.
Mégis gyógyít! Hogy hogyan – bár nem kértek,
Néhány szóval elmondom én néktek.

Hajdanában, nagyon-nagyon régen
Ábrázolva is van metszeteken, képen,
Volt egy szakma, amit vének űztek,
Mécsfényű kamrában könyveket betűztek,
Pirítottak gyíkot, szalamandra farkát
Főztek virágokat, gyökereket, barkát.
Szárított levelet, púpos teve száját
Ami bedörzsölve gyógyítja a májat.
Sütöttek kígyót – annál jobb, ha mérges
Ez puhítja a bőrt, hogyha éppen kérges.
Pároltak nyúl-lábat, denevérnek bőrét,

Bodzának bogyóját, vörösróka szőrét,
Mít ha ették, a haláltól sem félték,
Levelibékából színaranyat véltek.
Borzbelet szoptattak holdvilágos éjjel
Ez oszlatta a daganatot széjjel
Kotyvasztottak, főztek, mindent ami kellett
Félszárnyú bagoly és púpos macska mellett
Gőzölgő levest, kenőcsöt és pépet,
Ezekkel etették az odajáró népet.
Kik hitték, hogy mindettől nem kell majd a mankó,
Elmúlik a fekély, a lepra, a kankó.
Csúnya betegségtől soha nem kell félni,
Ki mindezt beveszi, örökké fog élni!

Elmúlt az idő – változott az alak,
Fehér lett a ruha, fehérek a falak,
Gyógyszertár lett a régi füstös kamra
– Bár a kígyó, most is ott van rajta –
Folyadék is van benn, pirula, meg pép is
És aki betérve mindezekből kér is
Éppúgy hiszi, hogy élni fog majd épen,
Mint ahogy ősei is hitték ekképpen.

Elmúlt az idő, de a szakma marad
Művelője is még elég számos akad,
Köztünk is ül ki ennek doktorai!
Lám most már tudjuk nemes szőlő bora
Ki egészségére buggyan kupa szélén
Az övére, ki áll múzeumunk élén!
A patikus doktort köszöntjük mi máma
Néki a lehető legjobbat kívánva,
Kérve, mit őriz, soha meg ne egye,
Inkább a bort igya, de azt sűrűn tegye
Hogy a betegség legyen nála meddő,
És legyél hosszú életű – Matuzsálem kettő!